

да отъ онова наймалкѣ ползѣ имаме, около кое-то сме са наймного трудили. Истина, и то не е редка ващъ была, да е частіе-то идѣтъ противны войски, па и съдбина-та на едно цѣло царство завысила отъ мали нѣкой случай, кой-то е сичка-та сила и мъдрость челоуѣческа посрамилъ.

Ныа отъ нашѣ странѣ имаме словоднѣ волю, сила и предосторожность: а Богъ отъ свесѣ-тѣ странѣ дръжи въ десница-тѣ си сички-те обстоятелства: па чрезъ, и посредствомъ тѣхъ управлѣ и влада съ челоуѣцы-те, благослава или въ нищо обрѣща, що сме ныа започели. — Какъ може да бѣде тѣй? Па цю значатъ тыа рѣчи: челоуѣкъ творецъ на свое-то щастіе? — Да ли съ тыа рѣчи такива, кои-то нищо не означаватъ? На истина съ рѣчи безъ означеніе, но въ такъвъ случай, ако подъ рѣчь-тѣ „съдбина“, разумеваме такива случаи, кои-то не съ въ нашѣ-тѣ властѣ, кога щемъ да распространимъ господарство-то си и на оныа нѣща (предмети), кои-то съ твърдѣ удалѣны отъ нашы-атъ упливъ. Какъ то що не може челоуѣкъ рѣкъ-тѣ си телкова да простре, да може съ найъ слзнице-то да заустави, или да преме-сти звѣзды-те въ други новы пѣть: тѣй исто не може той по волю-тѣ си да располага за мышленіе-то, волю-тѣ и дѣла-та на други-те челоуѣцы, съ кои-то той живѣе. Сичко-то това е изъ възъ границѣ-тѣ на негоуѣ-тѣ снагѣ и сила. Но пакъ отъ сичко това и незавыси право-то негоуо щастіе. Отъ него завыси щастіе-то на негоуо-то тѣло, на негоуо-то добро състоаніе и на негоуы-те граждански отноше-ніа. Она, кой-то дръжи, чи са въ тыа предмети състои негоуо-то щастіе или нещастіе, той е твърде